

نقش رویکرد پدیدار شناسی در ارائه الگوی معماری مبتنی بر مشارکت انسان در جهان از رهگذر سازگاری با محیط طبیعی

متین سرمد همدانی^{۱*}، محمدرضا عراقچیان^۲، جلیل موسوی^۳

^۱ دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد همدان

^۲ عضو هیات علمی گروه معماری، دانشگاه بوعلی سینا همدان

^۳ عضو هیات علمی گروه معماری، دانشگاه آزاد اسلامی، واحد همدان

* نویسنده مسئول: sarmadhamedani.m@gmail.com

چکیده

افزایش روز افزون جمعیت انسان، رفاه طلبی و مصرف گرایی روزافزون، صنعتی شدن و تولید انبوه، ما را به سوی استفاده بی رویه از منابع زمین، گسترش زمین های کشاورزی و روی آوردن به شهرنشینی، سوق داد. متعاقب این تغییر سبک زندگی، مشکلات زیست محیطی، آلودگی آب و هوا، کمبود منابع، کاهش گونه های جانوری و تغییر در ساختارهای فرهنگی جوامع اندک اندک زنگ خطر برای آینده زیستی تمامی موجودات و از جمله انسان را به صدا درآورد. جنبش های سبز و جنبش های انرژی واکنشی بود که جوامع در برابر این معضلات از خود نشان دادند. اما چیزی که مغفول ماند علت اصلی بروز این معضلات بود. در واقع آنچه در دوران صنعتی شدن و مدرنیسم تمامی این مشکلات را دامن زد؛ نحوه نگرش انسان به جهان، به خود و به ارتباط بین آنها بوده است. نگرشی که تا در جهت اصلاح آن گام بر نداشته و در این راه با یکدیگر همگام نشویم، ره به جایی نخواهیم برد.

رویکرد پژوهش حاضر مبتنی بر اصلاح این نگرش و کشف رابطه انسان و جهان، انسان و انسان و نقش آن در تحقق معماری همساز با طبیعت می باشد. لازم به یاد آوری است که مشارکت در این جستار مفهومی بنیادی تر از آنچه امروزه به عنوان مشارکت مردم در طرح ها، مدیریت و تامین منابع پروژه های معماری و شهرسازی مورد نظر است؛ را جستجو می کند. گرچه تبعاً آنها را نیز به دنبال خواهد داشت. از آنجا که پدیدار شناسی رویکردی فلسفی، توصیفی است و بر شناخت ذوات تاکید دارد در این پژوهش به گونه ای بنیادین جایگاه انسان در جهان و مشارکت او با جهان و سایر انسان ها و نقش آن در ایجاد معماری همساز با محیط طبیعی، به روش توصیفی- تطبیقی و رویکرد کتابخانه ای مورد بررسی قرار گرفته و در نهایت راهکارهایی در این زمینه ارائه گردیده است.

واژه های کلیدی: معماری، مشارکت انسان، پدیدارشناسی، محیط طبیعی